

Gud hade sorgsna ögon. De såg långt bort. När flickan ryckte i Guds rock och ville, att han skulle se på henne, tyckte hon, att han liksom kom tillbaka långt bortifrån. Hon förstod, att han velat stanna därborta. – Gud var lång och flickan var liten. När hon gick bredvid honom i skymningen var hon ledsen. Hon tyckte, att Gud svek henne. De hörde ju samman – de två. Alla andra var kloka. De skakade på huvudet och var jämt onda.

Men Gud var aldrig ond. Han förstod att strumporna hade ben och att de gick bort från stolen. Sedan kunde hon ju inte finna dem.

Och Gud visste om trollen.

Se när flickan skulle torka disk åt tant föll tallrikar i golvet. Tant blev röd och skrek: »Den ungen duger ing-

enting till.» Ute var dagen blå och solen stack i ögonen. Flickan stod med händerna utefter sidorna. Det föll henne inte in att försvara sig. Ögonen värkte av solljuset. Hon var inte ledsen heller. Där fanns en dimma mellan henne och tant. På andra sidan dimman hördes den skarpa rösten. Ett rött ansikte dansade i solljuset bland vita skärvor. Men allt hände långt borta.

Fast det var sol ute och ögonen värkte fanns dimman. Tant visste inte om den. Hon skrek bara ännu värre. Och hon kunde ju inte veta, att alltid, när flickan skulle hjälpa till kom trollen. De lekte omkring henne och de fnittrade. »Ingenting kan du, ingenting kan du.» Hon måste lyssna till dem. Och det blev tjockt i halsen, som när man vill gråta. Men hon grät inte. Hon släppte bara allt och lyssnade. – En spänd gestalt med hängande armar.

Flickan stred en ojämn kamp mot trollen. I gryningen kom de och dimman var med. Hon blev gråtfärdig av ilska och vanmakt. Men hon visste, att det var lönlöst med något försvar.

I linnet stod hon med en tvålbit i handen och ögon långt borta. Tant kom in genom den vita dörren. Hennes bröst var en kladdig massa. Den skära blusen stramade ilsket. När hon såg flickan blev hon åter röd och skrek: »Du gör det bara för att retas.» Så började hon

febrilt att bädda. Hela tants gestalt med dess feta hals var en kompakt anklagelse. Solen värkte i ögonen. Från alla håll viskade trollen. »Skuld, skuld.»

Hon skulle varit klädd nu. Med snabba rörelser borde hon städa rummet. Likt andra flickor skulle hon le mot solen. – Med hängande hår och vita tänder borde hon stå – som på något omslag.

Hon kunde inte nå fram till tvålen genom dimman. Byxor och livstykke fanns ännu längre bort. Det liv, där man rörde sig med snabba rörelser skulle hon aldrig nå.

Flickan var bara tolv år. Men kampen mot trollen hade gjort henne mycket gammal. Den hade också gjort henne lyhörd.

Hon förstod, att trollen kom till Gud, och att Guds troll var mer grymma, än de, som dansade kring henne. Fast Gud var en man, och hon ännu ett barn, kände hon sig lik en mycket gammal mor. Hon vakade ängsligt över Guds ögon. När de blev sorgsna greps hon av en hjälplös förtvivlan. Gud var så mild och värlös. Han var mer utelämnad än flickan. Fast hon var rädd för trollen kunde hon ändå hata dem. Och hon kunde vara elak mot andra. Människor sa, att hon var ett styggt barn.

Gud var aldrig elak. Om någon ville såra honom, var

det, som man burit hand mot ett barn. Han visste inte, hur man gör. Stod där bara och såg vilse ut. Så vände han sig om och gick. Hans rygg var mer ensam än någonsin. – Flickan blev en furie. Hon kastade ord. Ibland undrade hon över sig själv. Den nakna grymhet hon kunde förmå sig till mot dem, som angrep Gud, gjorde henne rädd. Den skrämde också andra. De såg en liten ettrig dvärg med gammal visdom i att sära. Anblicken var makaber och kom dem att känna sig osäkra.

Men när Gud och hon gick i skymningen var de lyckliga. Stjärnorna stod andlöst stilla och fuktiga grenverk snuddade över deras händer. Där fanns inga hårda röster och inte skuld eller angrepp. Hon tyckte, att de hörde till skymningen, Gud och hon. Rymden strök dem över håret och viskade, att de inte skulle sörja. Plötsligt var det en lycka att höra till skymningen. Dagarnas kamp mot trollen ströks ut och blev till intet. Gud och hon gick i en blå rymd – det var allt. Någonstans fanns ett sammanhang, andra människor under andra rymder. Människor, som kände deras kval, och deras besinningslöst ljuvliga frid.

Hon tog för givet, att Gud såg hennes tankar. Trollen kom till dem båda, varför skulle då lyckan svika en av dem. Men ibland var hon inte riktigt säker. Guds ögon vandrade långt bort. Då ryckte hon i hans rock som en

mycket liten flicka. Han kom alltid tillbaka. Men hon blev ledsen igen, och undrade var Gud hade varit.